

THƯ CỦA CẢNH SÁT NHẬT, GỐC VIỆT TỪ VÙNG ĐÔNG ĐẤT

Một dân tộc với những đứa trẻ 9 tuổi đã biết nhẫn nại, chịu gian khổ và chấp nhận hy sinh cho người khác chắc chắn là một dân tộc vĩ đại. Đất nước này giờ đây đang đứng trong những giờ phút nguy cấp nhất của sự điêu tàn, nhưng chắc chắn đất nước đó sẽ hồi sinh mạnh hơn,

Rất tình cờ, Tuần Việt Nam chúng tôi đọc được lá thư của một người cảnh sát Nhật, gốc Việt có tên là Hà Minh Thành phản hồi bài viết "Nhật Bản - một đất nước thực sự vĩ đại" đăng trên blog của TS Nguyễn Đình Đăng. TS Vật lý Nguyễn Đình Đăng, hiện đang làm việc và sống ở Tokyo. Lá thư kể về những câu chuyện cảm động, cho thấy tính cách, văn hóa và đạo lý sống của người Nhật trong thảm họa. Mới hiểu vì sao Nhật Bản là một quốc gia hùng mạnh. Tuần Việt Nam đã biên tập và trân trọng đăng tải bức thư dưới đây.

Và xin được cảm ơn ông Hà Minh Thành. Chúc ông sức khỏe, tràn đầy niềm tin và may mắn để cùng với đồng đội, và người dân Nhật Bản vượt qua đau thương khủng khiếp những ngày này.

Xin chào anh Đăng,

Xin được giới thiệu tôi tên là Hà Minh Thành.

Hiện tại tôi đang được tăng cường công tác hỗ trợ cho cảnh sát tỉnh Fukushima. Chỗ tôi làm cách nhà máy điện hạt nhân Fukushima 1 khoảng 25 km. Gọi là lên đây hỗ trợ giữ an ninh chứ mấy ngày nay chỉ đi nhật xác người thôi.

Dân địa phương họ tự động thành lập các đội tự quản, tương trợ lẫn nhau. Giả sử có ai muốn ăn cắp ăn trộm cũng khó. Vấn đề an ninh không lo lắm. Người chết nhiều quá, tội tôi chỉ còn lấy dấu tay, chụp hình và trùm mền lại rồi giao người đem đi thiêu. Ngày đầu còn mặc niệm, có cảnh sát còn khóc nhưng bây giờ thì không còn thời gian để mà mặc niệm và khóc nữa. Hôm qua còn không có chỗ để mà thiêu họ nữa đó anh. Khủng khiếp.

Ký giả của Hoàn Cầu Thời Báo Trung Quốc Vương Hy Văn hôm qua theo tôi một ngày để lấy tin. Khi đi ngang qua một ngôi nhà bị sập mà tiền giấy có lẽ từ ngôi nhà đó trôi vớt nằm tứ tán cả bãi đất, chắc cũng vài chục triệu yên, nhưng mà chẳng ai thèm nhặt, đã phải thốt lên: "50 năm nữa, kinh tế Trung Quốc chắc chắn sẽ đứng đầu thế giới, nhưng vĩnh viễn Trung Quốc không thể được gọi là cường quốc vì 50 năm nữa người Trung Quốc cũng chưa thể có trình độ dân trí và ý thức đạo đức công dân cao như người Nhật hiện tại. Tôi hổ thẹn mình là con cháu của Khổng Tử nhưng không hiểu cái đạo Nhân Nghĩa làm người bằng họ".

Người Trung Quốc 50 năm nữa không bằng họ, còn người Việt mình bao nhiêu năm nữa mới có dân trí như vậy? Mấy ngày nay tôi chứng kiến nhiều câu chuyện cảm động về tình người trong hoạn nạn. Nhưng có một chuyện khiến tôi cảm động nhất, đã khiến một người lớn như tôi từng có bằng Tiến sĩ công học ở Đại học Đông Bắc (Tohoku Dai) cũng phải hổ thẹn, bài học về làm người. Tối hôm kia, tôi được phái tới một trường tiểu học phụ giúp hội tự trị ở đó phân phát thực phẩm cho những người bị nạn. Trong cái hàng rỗng rảnh những người xếp hàng, tôi chú ý đến một đứa nhỏ chừng 9 tuổi, trên người chỉ có chiếc áo thun và quần đùi.

Trời rất lạnh mà cậu bé lại xếp hàng cuối cùng. Tôi sợ đến phiên mình thì chắc chẳng còn thức ăn, nên mới lại hỏi thăm. Cậu bé kể đang học ở trường trong giờ thể dục thì động đất và sóng thần đến. Cha của cậu bé làm việc gần đó đã chạy đến trường, từ ban công lầu 3 của trường, nhìn thấy chiếc xe và cha nó bị nước cuốn trôi, 100% khả năng chắc là chết rồi. Hỏi mẹ đâu, cậu bé nói nhà mình nằm ngay bờ biển, mẹ và em chắc cũng không chạy kịp.

Trong thảm họa, người Nhật vẫn biết nhẫn nại, chịu gian khổ và chấp nhận hy sinh cho người khác

Thằng nhỏ quay người lau vội dòng nước mắt khi nghe tôi hỏi đến thân nhân. Nhìn thấy cậu bé lạnh run lập cập, tôi mới cởi cái áo khoác cảnh sát trùm lên người cậu bé. Vô tình bao lương khô khẩu phần ăn tối của tôi bị rơi ra ngoài, tôi nhặt lên đưa cho cậu bé và nói: "Đợi tới phiên của con chắc hết thức ăn, khẩu phần của chú đó, chú ăn rồi, con ăn đi cho đỡ đói".

Thằng bé nhận túi lương khô của tôi, khom người cảm ơn. Tôi nghĩ bình thường tưởng cậu bé sẽ ăn ngấu nghiến ngay lúc đó nhưng không phải, cậu bé ôm bao lương khô đi thẳng lên chỗ những người đang phát thực phẩm và để bao lương khô vào thùng thực phẩm đang phân phát rồi lại quay lại xếp hàng. Tôi sửng sốt và ngạc nhiên vô cùng, mới hỏi "tại sao con không ăn mà lại đem bỏ vào đó". Cậu bé trả lời: "Bởi vì còn có nhiều người chắc đói hơn con. Bỏ vào đó để các cô chú phát chung cho công bằng chú ạ".

Tôi nghe, mà phải vội quay mặt đi chỗ khác để khóc, cho cậu bé và mọi người đang xếp hàng không nhìn thấy. Thật cảm động. Không ngờ một đứa nhỏ 9 tuổi mới học lớp 3 đã có thể dạy một thằng có ăn có học từng có bằng tiến sĩ như tôi một bài học làm người trong lúc khốn khó nhất. Một bài học vô cùng cảm động về sự hy sinh.

Tôi nghĩ, một dân tộc với những đứa trẻ 9 tuổi đã biết nhẫn nại, chịu gian khổ và chấp nhận hy sinh cho người khác chắc chắn là một dân tộc vĩ đại. Đất nước này giờ đây đang đứng ở trong những giờ phút nguy cấp nhất của sự điêu tàn, nhưng chắc chắn đất nước đó sẽ hồi sinh mạnh hơn, nhờ những công dân biết hy sinh bản thân ngay từ tuổi niên thiếu.

Lên đây rồi bây giờ tôi mới thấm thía câu nói của vị thiền sư- sư phụ của tôi ở Tokyo trước khi lâm chung dạy lại cho tôi, đó là "Nhân sinh nhất mộng, bất luận kiến tâm, Tâm vô sở cầu thị Phật". Cái sự hy sinh vì người một cách vô ngã của đứa nhỏ 9 tuổi khiến tôi ngộ ra được những điều cả cuộc đời bon chen của mình tôi chưa nhận thấy được.

Tôi nhường khẩu phần ăn tối của tôi cho thằng bé để nhận của cậu bé một lời cảm ơn. Còn cậu bé cho đi cả bữa tối của mình một cách vô tư không so đo, dù cậu bé đói còn thê thảm hơn tôi nhiều và chắc còn phải đói nhiều trong cả cuộc đời vì không gia đình nữa. Những công án thiền của Bích Nham Lục, Vô môn quan hoàn toàn vô nghĩa so với hành động của một đứa bé 9 tuổi.

Xưa nay tôi không phục lắm người Nhật từ khi còn đi học, làm kỹ sư rồi làm cảnh sát thì phải luôn tiếp xúc với những người Nhật ở mặt trái của xã hội. Nhưng mà hành động của người dân Nhật trong vùng động đất bây giờ đã khiến tôi phục họ thật sự.

Tình hình quanh nhà máy điện hạt nhân vẫn còn an ninh, hiện tại tại tôi đã được phát sẵn khẩu trang và đồng phục nylon. Ông Kan sáng nay họp báo dự tính đến tình huống xấu nhất là bỏ cả vùng miền Đông. Tôi không phải chuyên ngành về nguyên tử lực như anh nên không hiểu lắm về tác hại của phóng xạ. Nhưng tôi nghĩ chắc rất nguy hiểm.

Anh Đăng nếu được, nên sắp xếp cho vợ con về VN trước thì tốt nhất. Tôi sợ tới lúc xấu nhất không còn vé máy bay. Tôi thì bà xã là người Nhật, con gái cũng mới ra trường làm y tá và cũng đang hoạt động cứu trợ thiện nguyện ngay tại Fukushima này.

Tôi hỏi con gái: "Tình hình có vẻ nguy hiểm, con có muốn đi VN lánh nạn không". Con gái tôi trả lời: "Đi đâu bây giờ cha? Xung quanh con với cha người ta chết với bị thương hàng hàng lớp lớp. Không lẽ bỏ chạy. Thôi kệ, tới đâu hay tới đó". Tôi gọi điện thoại về hỏi bà vợ tôi tính sao, có cần về quê chồng tạm lánh nạn một mình không. Bà xã tôi nói rằng người Nhật của họ, 36 kế của Tôn Tử binh pháp, họ chỉ dùng được tới cái kế 35.

Cái chước cuối cùng "tẩu vi thượng sách" không có chỗ dùng vì cái xứ đảo này không có chỗ nào

để mà chạy nữa. Còn tôi, thân phận dính líu tới cái Tổ quốc thứ hai này rồi. Vợ con không bỏ chạy, không lẽ một mình tôi bỏ nhiệm sở. Già rồi có hít chút phóng xạ vô nữa cũng chẳng sao cả. Mang ơn nghĩa với đất nước này cũng nhiều, thì bây giờ đến lúc có cơ hội để trả ơn.

Nhưng tôi vẫn hy vọng không có gì xảy ra, để khoảng 3 tuần nữa là có thể trở về Saitama. Hy vọng được gặp anh Đăng nếu anh còn ở Nhật, anh em mình tâm sự nhiều hơn.

Năm nay tôi 56 tuổi, có lẽ cũng cỡ tuổi anh.

Chúc anh và gia quyến an toàn.

Hà Minh Thành